

Σαρίτα Χαϊμ

Η
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΑΔΕΛΦΗ
ΜΟΥ

Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΣΟΥ ΟΦΕΙΛΕΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Έχω μια αδελφή. Σε αυτήν την παραδοχή εγκλωβίστηκε η παιδική, η εφηβική και η ενήλικη ζωή μου, τις περισσότερες φορές τρώγοντας τα μούτρα της, καθώς το αυτονόητο της υπαρξής της στεκόταν πάντα πλάι στη διαρκή απουσία της.

Δεν τη θυμάμαι την Κατερίνα· δεν έχω κάποια μεστή, ολοκληρωμένη αίσθηση της παρουσίας της, κάτι που να παραπέμπει σε ατόφια αντίληψη. Θυμάμαι κάποια φυσικά χαρακτηριστικά της, τα μάτια της, ας πούμε, που είχαν μια ελαφριά κλίση προς τα κάτω, σαν θλιμμένου μικρού ελαφιού. Θυμάμαι και τα πόδια της μέσα στα ασφυκτικά στενά μπλουτζίν της εποχής· μακριά, καλλίγραμμα και αεικίνητα, συνέχεια ενός σφιχτού, ανασηκωμένου πισινού. Μπορώ με κάποια συγκρατημένη βεβαιότητα να ανασύρω στη μνήμη μου τα μαλλιά της, σκούρα καστανά, ίσια, στιλπνά, με χωρίστρα στη μέση, και αρκετά μακριά, πιο κάτω από τους ώμους της· με δυο λόγια, όμορφα, το ακριβώς αντίθετο από το δικό μου –απαράδεκτο από κάθε στυλιστική άποψη– παιδικό καρέ.

Τη φωνή της ωστόσο, το ηχώχρωμα, τον ρυθμό, ό,τι δί-

νει την ιδιαίτερη αύρα του ατόμου στις λέξεις, είμαι σίγουρη πως δεν τη θυμάμαι. Μάταια προσπαθώ να ανακαλέσω το γέλιο της. Θυμάμαι όμως πολύ καλά την κραυγή της: την οιωγή που σκίζει την πυκνή ατμόσφαιρα στα δύο, αφήνοντας μετέωρο το πριν και το μετά σε μια διάσταση συντελεσμένου. Μπορεί όλα αυτά πάλι να είναι αποκύημα μιας πλανερής φαντασίας, πλαστές αποδείξεις μιας παράλογα υπαρκτής οντότητας που έρχονται να καλύψουν έναν κενό χώρο.

Κάποιες φωτογραφίες της που θα διευκόλυναν μια έστω αμυδρή ανάμνηση να βρει τον δρόμο της δεν υπήρχαν μέσα στο σπίτι. Πάντα υπέθετα πως λόγω του «ατυχήματος» δεν είχαν διασωθεί. Κόντρα στα ελάχιστα στοιχεία που είχα στη διάθεσή μου, συχνά ψαχούλευα τα συρτάρια της μητέρας, εκεί όπου δίπλωνε στα τέσσερα σαν μικρά μαντιλάκια τις νάιλον κιλότες της, σε μια ύστατη προσπάθεια να ανασυνθέσω τα κομμάτια που μου έλειπαν – και ήταν πολλά. Μάταια όμως. Δεν υπήρχε τίποτα που να με παίρνει από το χέρι και να με οδηγεί ασφαλώς σε κάτι απτό, συγκεκριμένο, κάτι που να έχει νόημα και αλληλουχία.

Οι διαρκείς ερωτήσεις μου προς τους γονείς συναντούσαν σταθερά προκατασκευασμένες απαντήσεις, που με τον καιρό πρόδιδαν μια χροιά ενόχλησης και αναίτιας αποστροφής. Έτσι κι εγώ σταμάτησα να ρωτώ. Μετά από αλλεπάλληλες αναδρομές στην παιδική μου κυρίως ηλικία για τα αίτια μιας τέτοιας σιωπηρής απουσίας που ακολούθησε κάτι τόσο τραγικό, βαρέθηκα να ψάχνω. Με μικρές, στην αρχή, συναισθηματικές παρακάμψεις που γλύκαιναν την έλλειψη, οδηγήθηκα με μαθηματική ακρίβεια σε πλήρη

αποδοχή του ατελέσφορου και κατέληξα πως δεν υπήρχε κανένας λόγος πλέον να στύβω το μυαλό μου για να λύσω τον γρίφο. Έπειτα από χρόνια, η ενήλικη λογική μου στρίμωξε μέσα στα θαυματοουργά της κουτάκια όλα τα παράδοξα και τις σιωπές, τα κλείδωσε εκεί και ξεφορτώθηκε το κλειδί, σε μια ένδειξη συμβολικής επανάστασης ή σαν μια διέξοδο στην καθαρτήρια επιβίωση.

Ίσως από αδιαφορία, μπορεί και από επιλογή, στα χρόνια της ενηλικίωσης είχα χάσει ολωσδιόλου την περιέργεια να μάθω τι πραγματικά είχε συμβεί και γιατί η κατά εννέα χρόνια μεγαλύτερη αδελφή μου, ύστερα από μια πυρκαγιά που λίγο έλειψε να με αφανίσει, χάθηκε από τη ζωή μου. Δεν είχε πλέον καμία μα καμία σημασία.

Ένα πράγμα που διδάσκει η ζωή – τις περισσότερες φορές με δυσάρεστο αλλά ευφάνταστο τρόπο – είναι ότι δεν σου οφείλεται καμία εξήγηση. Ο καθένας από μας πράττει σε κάθε δεδομένη στιγμή όπως κρίνει καλύτερα για το προσωπικό του συμφέρον. Προφανώς, η Κατερίνα είχε τους λόγους της να εξαφανιστεί. Ήμουν μόλις επτά χρόνων παιδί εκείνο το απόγευμα που με έβγαλαν σαν καψαλισμένο κοτόπουλο από το τριάρι στους Αμπελοκήπους, με βαριά εγκαύματα που με οδήγησαν σε σειρά χειρουργικών επεμβάσεων τον επόμενο χρόνο και σε χρόνια νοσηλεία. Κατά τα φαινόμενα, δεν ήταν δυνατόν πλέον, μετά από αυτό το γεγονός, να παραμείνει η αδελφή μου κοντά μου. Είπαμε όμως, δεν την κατηγορώ. Για να κατηγορήσεις κάποιον, χρειάζεται να συμμετέχεις σε μια δέσμευση, να συντηρείς μια αίσθηση, να επενδύεις σε μια σχέση.

Ξέρω ότι σε πολλούς μπορεί να φαντάζει αδιανόητο το

πώς καταφέρνω και συνεχίζω τη ζωή μου χωρίς να αφήνω ένα τέτοιο τραυματικό γεγονός να με καταβάλει συναισθηματικά. Ίσως δεν χωρά σε καμιά λογική το ότι σηκώνομαι το πρωί και λειτουργώ με μια κανονικότητα καλά θωρακισμένη απέναντι στο παρελθόν. Και όμως, στέκομαι στα πόδια μου αντικρίζοντας καθημερινά στον καθρέφτη τα ανεξίτηλα σημάδια πάνω στο σώμα μου, που δεν θα χαθούν ποτέ. Βρίσκονται εκεί διατηρώντας μια επίμονη μνήμη, ωστόσο εγώ είμαι ένας άνθρωπος που αρνούμαι να παίξω το παιχνίδι της. Είναι ένα άδικο παιχνίδι, από το οποίο κανείς ποτέ δεν βγήκε κερδισμένος. Εγώ, πάλι, θέλω πάντα να κερδίζω.

Πριν από τρία χρόνια, κάποια κρίση πανικού κατά τη διάρκεια μιας πτήσης από το Βανκούβερ με έστειλε σε μια ψυχαναλύτρια –ύστερα από σύσταση συναδέλφου–, με λαμπρές περγαμηνές και βαρύγδουπα διπλώματα κρεμασμένα στην εκρού ανάγλυφη ταπετσαρία πίσω από το γραφείο της από σκουρόχρωμο ξύλο. Τελικά αποδείχτηκε πως η συγκεκριμένη λύση, εκτός από χρονοβόρα και παράλογα ακριβή –διακόσια πενήντα καναδέζικα δολάρια η πρώτη συνεδρία, παρακαλώ!–, ήταν και εντελώς ανώφελη.

Η ευτραφής εξηντάρα θεραπεύτρια, αφού έκανε τις πρώτες διερευνητικές ερωτήσεις για την οικογενειακή μου κατάσταση και εισέπραξε μια χαμηλής έντασης αναφορά στο παρελθόν, άφησε τα γυαλιά της να σκαλώσουν χαμηλά στο οστό της πορώδους μύτης της και μου είπε, στυλώνοντας πάνω μου τα θολά πρεσβυωπικά της μάτια, πως πρέπει επιτέλους να αποδεχθώ το γεγονός της εγκατάλειψης και να συγχωρήσω την αδελφή μου. Τα λόγια της

ήταν ακριβώς τα εξής: «Μάρθα, ήρθε η στιγμή να αντιμετωπίσεις το τραύμα που στοιχειώνει τη ζωή σου. Τα πάντα ξεκινούν και τελειώνουν εκεί. Το σώμα σου κραυγάζει και έχει ανάγκη να το ακούσεις. Πρέπει να κάνεις επιτέλους ανακωχή με το παρελθόν και να συγχωρήσεις την αδελφή σου γι' αυτό που σου έκανε».

Δεν περίμενα τον δείκτη που μετρά τα δευτερόλεπτα να κάνει μια πλήρη περιστροφή για να σηκωθώ θορυβωδώς από την καπιτονέ πολυθρόνα με την εκνευριστική φλοράλ ταπετσαρία. Με έναν αέρα νίκης, σε άπταιστα αγγλικά διανθισμένα με άψογη καναδέζικη προφορά, την οποία απέκτησα πανηγυρικά τα τελευταία χρόνια της παραμονής μου στο Τορόντο, της είπα: «Άντε και γαμήσου!». Βρόντησα πίσω μου την πόρτα της και κατέβηκα τα σκαλιά κλαίγοντας τον χαμένο χρόνο και τα λεφτά μου. Ένα Ζάναξ, είκοσι λεπτά πριν από την πτήση, τελικά έλυσε όλα μου τα προβλήματα. Ήταν τόσο απλό.

Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω τι κάνω λάθος. Τι εικόνα οφείλω να υπηρετώ, ποια νευρωτική συμπεριφορά πρέπει να υποστηρίζω για να ταιριάζω στο προφίλ. Θα ήταν άραγε πιο συνεπές από πλευράς μου αν όλα αυτά τα χρόνια έτρεφα έναν βουλιμικό θυμό ταΐζοντάς τον με γερές δόσεις εκδικητικών απωθημένων; Μήπως έπρεπε να μαζεύω χρονίως χολή, έτοιμη ανά πάσα στιγμή να τη φτύσω στα μούτρα όποιου τυχόν τολμούσε να με πλησιάσει; Να αναιώνομαι σε λεπτομέρειες και ανεδαφικά σενάρια διυλίζοντας τον κώνωπα; Δηλαδή αυτή είναι η υγιής προσέγγιση, κι εγώ είμαι απλώς μια τρελή που δεν θέλω για κανέναν λόγο να εμπλακώ;

Ας μη γελιόμαστε: πρέπει κάποια στιγμή το σύστημα, η κοινωνία –δεν ξέρω πώς να το ονομάσω, τέλος πάντων– να αποδεχθούν πως υπάρχουν και κάποιοι άνθρωποι που δεν τσουβαλιάζονται συλλήβδην στη μαρμίτα της αυτοενοχοποίησης και της ατέρμονης κλάψας. Για μένα, ας πούμε, όλα αυτά συνθέτουν ένα δυνατό χαρμάνι συναισθημάτων, το οποίο είμαι σε θέση να γνωρίζω πολύ καλά πως δεν διαθέτω. Τα όριά μου ήταν πάντα φανερά, απολύτως καθορισμένα και διαθέσιμα.

Απόδειξη των παραπάνω είναι η παντελής έλλειψη συναισθηματικής φόρτισης κατά την ανάγνωση του παρακάτω ιδιόρρυθμου μηνύματος που έλαβα στο messenger του λογαριασμού μου στο fb, από κάποιον Ηλία Π.

Μάρθα, γεια σου

Δεν με γνωρίζεις. Λέγομε Ηλίας και είμαι φίλος της αδελφής σου της Κατερίνας. Η Κατερίνα δεν έχει ιδέα ότι σου γράφω και μάλλον θα θυμόση μαζί μου γι' αυτό. Δεν ξέρω αν το γνωρίζεις, αλλά η αδελφή σου τα τελευταία χρόνια ζει σε ένα νησί του Αιγέου. Είναι ένα μικρό, ήσυχο νησί κι εμείς αγαπούμε την ησυχία. Γιατί σου γράφω; Σκέφτηκα πως θα ήταν όμορφο να ξαναβρεθήτε. Είμαι σίγουρος πως εκήνη το επιθυμιά πολύ, ακόμα κι αν δεν το λέη. Σε παρακαλώ γράψε μου.

Θα περιμένω νέα σου.

Ηλίας Π.

Μάρθα, γεια σου..., ζει σε ένα μικρό, ήσυχο νησί κάπου στο Αιγαίο..., δεν ξέρει πως σου γράφω..., αγαπούμε την

ησυχία..., να ξαναβρεθείτε..., το επιθυμεί, ακόμα κι αν δεν το λέει...

Ήταν μια δύσκολη μέρα. Η προγραμματισμένη μου ομιλία, ως εκπροσώπου της εταιρείας Eco-positive, της οποίας είμαι ιδρύτρια και διευθύνουσα σύμβουλος, σε μια ημερίδα για τις εναλλακτικές πηγές ενέργειας στο Μάρκαμ ματαιώθηκε, καθώς μια νταλικά δίπλωσε στη μέση του παγωμένου αυτοκινητόδρομου, ακινητοποιώντας μια τεράστια ουρά αυτοκινήτων, μαζί κι εμένα, που έχασα τη μισή μέρα για το τίποτα.

Σπανίως προσέφερα τον προσωπικό πολύτιμο χρόνο μου σε μια ενέργεια τόσο μικρής εμβέλειας –συνήθως έστελνα άλλους–, όμως η υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων επέμενε πως μια τέτοια επίσκεψη θα τροφοδοτούσε με χρήσιμο υλικό τον Τύπο και τα μέσα, κάνοντας το υψηλό μας προφίλ ευρύτερα προσιτό. Δυστυχώς όμως, όταν κάτι είναι να πάει στραβά, θα πάει στραβά.

Εγκλωβισμένη μέσα στο αυτοκίνητό μου, αρχίζω να παίρνω τηλέφωνα, να συντονίζω, να κλείνω ραντεβού, να απαντώ σε μείλ, δηλαδή να κάνω τα πάντα για να δικαιολογήσω στον εαυτό μου πως δεν σπαταλώ τον χρόνο μου. Εντούτοις, ύστερα από μία ώρα καθηλωμένη στην ίδια θέση, επιτρέπω στον εαυτό μου να ανοίξει το fb, με διάθεση να χαζέψω λίγο, να προσηλώσω τα μάτια μου σε κάτι που δεν θα εκβιάσει την άμεση ενεργοποίηση του κέντρου αποφάσεων. Και τότε, να το το μήνυμα!

Θα περίμενε κανείς δραματικές εξάρσεις σαν αυτές που διαβάξει στα μυθιστορήματα ή βλέπει στις ταινίες, όπως το να «παγώσει ο χρόνος», να «αδειάσει το αίμα» από τις

φλέβες μου, υπερβολικές αντιδράσεις οπωσδήποτε, που καθόλου δεν με χαρακτηρίζουν. Διατηρώντας την παροιμιώδη ψυχραιμία μου, κατάφερα να παραμείνω εντελώς ανέγγιχτη. Μόνο το επίμονο, αυστηρό μου κριτήριο της ξενέρωτης καθηγήτριας ενεργοποιήθηκε αυτόματα, και με μεγάλη νηφαλιότητα στάθηκε στα ορθογραφικά λάθη, στην ασύντακτη πρόταση, στο όνομα Ηλίας Π. Δεν είχα γνωρίσει ποτέ κανέναν με αυτό το όνομα. Για σκέψου!

Διάβασα το μήνυμα αρκετές φορές, μάλλον με διάθεση να ψαρέψω κάποια υπέρπouσα, αδέσποτη πληροφορία. Η αλήθεια είναι πως δεν κατανοούσα ακριβώς τι μου ζητούσε ο Ηλίας Π. Ήθελε να θυμηθώ; Ήθελε να συγκινηθώ και να αντιδράσω αυθόρμητα κάνοντας εγώ το πρώτο βήμα; Και, αφού από την πλευρά της η Κατερίνα δεν είχε ιδέα, πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι η αδελφή μου ήθελε να με βρει; Ο ίδιος ομολογούσε πως μπορεί και να θύμωνε γι' αυτή του την πρωτοβουλία. Γιατί τώρα και γιατί με αυτόν τον τρόπο; Ο άνθρωπος αυτός μου ήταν παντελώς άγνωστος. Άγνωστη όμως μου ήταν κι εκείνη.

Αν θέλω ωστόσο να είμαι απολύτως ειλικρινής με τον εαυτό μου, η Κατερίνα όλα αυτά τα χρόνια δεν υπήρξε εντελώς απύουσα. Δυστυχώς για μένα, η απουσία της δεν ήταν συνεπής, κάτι που θα παρέπεμπε σε θάνατο, σε ολοκληρωτικό αφανισμό, και θα έκανε τα πράγματα ευκολότερα. Αραιά και πού έδινε το στίγμα της, ωστόσο αυτό το στίγμα ήταν ενοχλητικά ασθενές, παραπλανητικό και εν προκειμένω αφόρητα εγωκεντρικό.

Όπως τότε που έκλεινα τα εννιά μου χρόνια, κι εμφανίστηκε εντελώς απρόσμενα στο σπίτι μας κατά τη διάρκεια

του πάρτι των γενεθλίων μου. Ανασύροντας από τα βάθη της μνήμης μου τις ανήσυχες ματιές των γονιών μου, τη συγκαλυμμένη αμηχανία, τη ρευστή αδράνεια, καταλήγω τώρα στο συμπέρασμα πως είχε έρθει μάλλον απρόσκλητη. Μου φάνηκε πως μου χαμογέλασε από μακριά – μια θολή, τρεμάμενη σκιά πίσω από παιδιά που ούρλιαζαν και χαλούσαν τον κόσμο πάνω από χυμένες κόκα κόλες, μουλιασμένα τσιπς και τηγανητά κεφτεδάκια–, όμως, όσο κι αν προσπαθώ, δεν θυμάμαι να ανταλλάξαμε ούτε λέξη. Απεναντίας, εγώ κράτησα υποδειγματική απόσταση, μάλλον από συστολή, θέλοντας ίσως να μελετήσω τις κινήσεις μου και ακολουθώντας έναν παιδικό τρόπο προσέγγισης.

Δεν τολμούσα να την κοιτάξω στα ίσια, φοβούμενη πως θα μπορούσα να την τρομάξω, ενώ οι παιδικές φωνές γύρω μου με έκαναν να αισθάνομαι σε λάθος μέρος, μόνη και λυπημένη. Άφηνα τη ματιά μου να περνά ανάλαφρα από το σημείο όπου την είχα εντοπίσει, σαν πινέλο που ζωγραφίζει έναν κυανό ουρανό μια ανοιξιιάτικη μέρα. Η απρόσμενη εμφάνισή της μου έδινε μια υπόσχεση επιστροφής, που δεν ήθελα να την ξοδέψω αλόγιστα. Όταν η γιορτή τελείωσε, κατάλαβα πως είχα χάσει την ευκαιρία μου. Μάταια έψαχνα μέσα στο χάος του σπιτιού, που έμοιαζε βομβαρδισμένο από την εισβολή μικρών βαρβάρων: η Κατερίνα ήταν και πάλι άφαντη και οι γονείς μου οχυρωμένοι πίσω από ακατανόητες στ' αυτιά μου δικαιολογίες.

Πέρασαν πολλά χρόνια δίχως να καταλάβω τι ακριβώς συνέβη εκείνο το απόγευμα. Ωστόσο, με τον καιρό, εσωτερικές διεργασίες με δίδαξαν με μεγάλη επιτυχία να διαχειρίζομαι την απουσία ανώδυνα. Οι μηχανισμοί επούλωσης

τραύματος είχαν δουλέψει άριστα. Στο μεταξύ ο πατέρας είχε πεθάνει ξαφνικά, σε ηλικία μόλις πενήντα πέντε ετών, από ένα έμφραγμα στα όρια του κωμικού –γιατί πώς αλλιώς να χαρακτηρίσεις το έμφραγμα που συνοδεύεται από συνεχή λόξιγκα;–, ενώ δεν κρύβω πως την ημέρα της κηδείας επέδειξα μια μάλλον ανάρμοστη περιέργεια, ψάχνοντας για κινούμενες σκιές πίσω από τα δέντρα και τα μνήματα. Μάταιες υπήρξαν ωστόσο όλες οι λαθραίες ματιές μου πάνω στις κορδέλες των στεφανιών με τη φτηνή χρυσοτυπία. Πλήρης, συμπτυκνωμένη απουσία, που μπορούσα θαρρείς να την εισπνεύσω σαν τον καπνό που λίγο έλειψε να με σκοτώσει, να τη νιώσω να σχηματίζει παχιά κρούστα στα πνευμόνια μου, τοξική και θανάσιμη.

Ο χρόνος μετά τον θάνατο του πατέρα κυλούσε αργά και βασανιστικά. Είχα χάσει τον «καλό» μου γονιό, εκείνον με τον οποίο υπήρχε σύμπνοια και συμφωνία σε βασικές αξίες, σε πρακτικούς κώδικες και χρήσιμες αποδοχές, όπως φέρ' ειπείν ότι η γη δεν περιστρέφεται γύρω από εμάς· με άλλα λόγια, τον άνθρωπο με τον οποίο μοιραζόμουν την ίδια πραγματικότητα και όχι κάποιο αποκύημα οργιώδους φαντασίας με ανεξέλεγκτες, επικίνδυνες προεκτάσεις.

Στο σπίτι τώρα είχαμε μείνει εγώ και η μητέρα, οι δυο μας, να μεγαλώνουμε άνισα. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι κάτω από την ίδια στέγη, χωρίς μαλακό υλικό στους τοίχους, δίχως καμιά προφύλαξη για τους επερχόμενους κινδύνους που παραμόνευαν κάτω από το τραπέζι της κουζίνας. Η ψαλίδα άνοιγε όλο και πιο πολύ, δημιουργώντας απίθανες καταστάσεις. Δύο ισχυροί πόλοι που ασκούσαν βίαιη έλξη σε μια κατ' ανάγκην κοινή ζωή. Με τον καιρό, ο

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

Έχω μια αδελφή. Σε αυτή την παραδοχή εγκλωβίστηκε η παιδική, η εφηβική και η ενήλικη ζωή μου, τις περισσότερες φορές τρώγοντας τα μούτρα της, καθώς το αυτονόητο της ύπαρξής της στεκόταν πάντα πλάι στη διαρκή απουσία της.

Μια πυρκαγιά που λίγο έλειψε να σκοτώσει την επτάχρονη Μάρθα βγάζει ανεξήγητα από τη ζωή της τη μεγαλύτερη αδελφή της, Κατερίνα. Ύστερα από χρόνια, ένα μήνυμα στο messenger από τον άγνωστο Ηλία Π., που ζει σε ένα ελληνικό νησί, έρχεται να ταραξεί την επιτυχημένη ζωή της Μάρθας, η οποία μένει πλέον μόνιμα στο Τορόντο.

Μια συνάντηση που επιφυλάσσει εκπλήξεις ωθεί τις δύο γυναίκες να βουτήξουν στα κατάβαθα της ύπαρξής τους αλλά και να αποτινάξουν από τις πλάτες τους το βάρος μιας ατελούς ταυτότητας.

Οι ανείπωτες αλήθειες είναι αδυσώπητες, μα στέκονται μπροστά στα μάτια καθαρές κι έντιμες. Φτάνει να είσαι σε θέση να τις ακούσεις.

«Μια ιστορία εξιλέωσης και συγχώρεσης που σε κερδίζει από την πρώτη αράδα. Δυο γυναίκες που φλέγονται από ένα τραύμα στην παιδική ηλικία. Και όλοι εμείς που παρακολουθούμε με αγωνία ως την τελευταία σελίδα: Θα καταφέρει η αδερφική αγάπη να βγει ζωντανή από τις στάχτες;»

Αναστασία Καμβύση

«Δυο αδελφές που χωρίστηκαν από τη ζωή και την απόσταση. Δυο διαφορετικοί κόσμοι ή, αν θέλετε, δυο διαφορετικές ματιές σε έναν κόσμο. Η Σαρίτα Χαϊμ κάνει μια τολμηρή κατάδυση στις ψυχές των χαρακτήρων της. Και στο σκηνικό της οι πρωταγωνιστές δίνουν μορφή στις σκιές που ζουν μέσα μας.»

Κώστας Γιαννακίδης